

Arrest

nr. 157 113 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2015 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 mei 2015 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in.

1.2 Op 4 augustus 2015 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13.1. van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening), daar de verzoekende partij verklaarde via Italië het Dublingrondgebied te hebben betreden.

1.3 Op 12 oktober 2015 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat Italië overeenkomstig artikel 22.7. van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 22.1. van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn beantwoord werd.

1.4 Op 16 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, vroeg op 29.05.2015 asiel in België. Hij legde geen documenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 23.06.2015 en verklaarde dat hij Somalië op 03.03.2015 verliet. Via Ethiopië en Soedan reisde hij naar Libië, vanwaar hij na een verblijf van zowat vijftwintig dagen met een boot vertrok. Hij reisde het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Vervolgens verbleef hij vier dagen in Napels en moest hij naar eigen zeggen wachten op een smokkelaar om verder te reizen. Hij vervolgde zijn weg naar Duitsland en vervolgens naar België. Tijdens een bijkomend verhoor op 26.10.2015 specificeerde de betrokkene dat hij op Sicilië aankwam, vervolgens doorreisde naar Napels, vanwaar hij met de trein zijn reis naar België aanvatte. Hij voegde toe dat zijn vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben om asiel te vragen in België. Hij uitte geen expliciete bezwaren tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties, maar stelde dat iedereen weg wil uit Italië.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 04.08.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in

die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene geen expliciete bezwaren tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties, maar stelde hij dat iedereen weg wil uit Italië. We benadrukken dat hij geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Indien zou worden geopperd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1995 geboren man is. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen (cfr. bijkomend verhoor d.d. 26.10.2015). We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" tijdelijk huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). De terugkeerders schuiven door naar de reguliere opvang indien mogelijk. Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden.

Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de

asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.201 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

3.3.2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest en van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot het citeren van deze bepalingen, maar dat zij vervolgens nalaat concreet uiteen te zetten op welke manier deze bepalingen zouden geschonden zijn. Zij beperkt zich immers slechts tot een vermelding van deze bepalingen in een algemene besluitende paragraaf van haar enig middel. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, dient dan ook te worden vastgesteld dat deze onderdelen van het enig middel onontvankelijk zijn.

Met betrekking tot de overige aangevoerde schendingen stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in dit verband vooreerst een theoretische uiteenzetting geeft. Vervolgens voert zij in de punten 2.1 tot 4 één doorlopend betoog, zonder een duidelijk onderscheid te maken tussen de verschillende interne en hogere rechtsnormen die zij inroept. Zodoende zal ook de Raad deze globale uiteenzetting in zijn geheel beschouwen als zijnde de onderbouwing voor de verschillende schendingen die de verzoekende partij aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of

had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249).

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Italië vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

Wat het individuele geval van de verzoekende partij betreft, wijst de Raad op het volgende.

In casu geeft de verzoekende partij aan dat uit verscheidene rapporten blijkt dat zij in Italië aan de volgende behandelingen zal worden blootgesteld:

“(1) Bij terugkeer zal verzoeker enkele dagen in de luchthaven verblijven zonder enige accommodatie. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 14) ;

(2) Indien verzoeker zou worden erkend als asielzoeker dan gaat het Italiaans systeem ervan uit dat hij voor zichzelf moet zorgen. Er zijn slechts een paar accommodatiefaciliteiten voor asielzoekers en ze zijn slechts tijdelijk. Zeker als iemand reeds de maximumtermijn voor verblijf in een centrum heeft verstreken dan zijn de kansen op het vinden van accommodatie heel klein, in feite onbestaand. Zelfs na het nemen van stappen om behuizing te bekomen belanden vluchtelingen en asielzoekers in een kraakpand of op straat. Dit is eveneens van toepassing op mensen met beschermingsstatus die terugkeerden naar Italië. De levensomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in de kraakpanden en op straat zijn ondermaats. Ze leven op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van hun situatie. Hun dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van hun meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaapplek vinden. De hopeloosheid onder asielzoekers en vluchtelingen heeft een dieptepunt bereikt. De economische crisis en de bijhorende gebreken van mogelijkheden om werk te vinden, zelfs op de zwarte markt heeft voor vluchtelingen en asielzoekers alle hoop doen verliezen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 41) ;

(3) Gelet op de acute economische crisis in Italië en de hoge werkeloosheid is het onmogelijk voor asielzoekers en vluchtelingen om een job te vinden. In het beste geval vinden ze een job op de zwarte markt waar ze worden uitgebuit. Het loon is onvoldoende om een appartement te betalen en laat niet toe om een leven op lange termijn uit te bouwen. Er zijn geen adequate integratieprogramma's. Mensen belanden daardoor onvermijdelijk op straat en zijn dakloos en afhankelijk van soepkeukens en noodplaatsen om te slapen. Door het voortdurend te moeten zoeken naar een slaapplek en de volgende maaltijd is het onmogelijk voor de asielzoekers om zich effectief te integreren. Deze situatie is eveneens van toepassing op mensen die terug werden gezonden naar Italië uit andere Europese landen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 45-46) ;

(4) Het sociaal welzijnssysteem in Italië is hoofdzakelijk gebaseerd op privé-onderhoud door familie. Asielzoekers genieten een dergelijke bescherming niet en worden aan hun lot overgelaten (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 47) ;

(5) Gezondheidszorg en toegang daartoe is moeilijk voor asielzoekers gelet op de administratieve problemen, taalproblemen en onvoldoende informatie. Het gezondheidszorgsysteem moet worden geplaatst in relatie met de behuizings situatie. Er zijn te weinig plaatsen voor de zieken. De meesten leven dus op straat of spenderen de nacht door bij de spoeddienst waardoor genezing onmogelijk wordt in deze omstandigheden. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 50-51) ;

(6) Alleenstaande mannen krijgen van centra de laagste prioriteit voor accommodatie. Tezelfdertijd behoren zij tot de groep van mensen die het meest getroffen worden door werkeloosheid in Italië. Alleenstaande mannen die worden teruggestuurd naar Italië worden bijgevolg dakloos of belanden in een kraakpand, zonder enige hoop om hun situatie te verbeteren (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 55) ;

(7) Het EHRM stelde in haar arrest MSS t. België en Griekenland dat de situatie van asielzoekers bijzonder kwetsbaar is. Als deze laatste maanden op straat moeten leven zonder dat ze aan hun basisbehoeften kunnen voldoen en zonder dat de situatie kan verbeteren kan dit leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Een staat die faalt om aan asielzoekers de rechten te bieden zoals voorzien in de Richtlijn Opvangvoorzieningen maakt zich schuldig aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Italië begaat een schending van het recht van opvang onder de Richtlijn Opvangvoorzieningen aangezien niet alle asielzoekers geaccommodeerd kunnen worden. En aangezien asielzoekers op straat moeten leven zonder enige verbetering in het vooruitzicht maakt dit eveneens een schending uit van artikel 3 EVRM. In haar arrest van de zaak Mohammed Hussein t. Nederland en Italië heeft het EHRM de receptievoorwaarden in Italië onderzocht. Het Hof verklaarde de aanvraag ontoelaatbaar, aangezien de verzoeker valse verklaringen deed. Dit betekent echter niet dat het EHRM het probleem in Italië niet als problematisch zou beschouwen, integendeel de redenering achter de verklaring van ontoelaatbaarheid was enkel gebaseerd op de aanklager zijn valse verklaringen in verband met de zaak. Terwijl het EHRM zich in haar vaststellingen had kunnen beperken tot de valse verklaringen, heeft het Hof zich toch geuit over de situatie in Italië. Dit betekent dat het EHRM wel een overtreding van artikel 3 kan vinden in een andere zaak aangaande dublinoverdrachten naar Italië. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 58-59) ;

(8) Het kan ook gebeuren dat asielzoekers geen toegang hebben tot de opvangcentra en ook niet tot de financiële toelagen. In dergelijke gevallen zijn ze verplicht tot het leven in zelf georganiseerde centra die overbevolkt zijn, slechte levensomstandigheden kennen en waardoor asielzoekers zich niet kunnen integreren in de gemeenschap (Aida Report Italy (April 2014) pg. 44).

(9) In het algemeen is er grote bezorgdheid over de hoge variatie in de standaarden van de opvangcentra in de praktijk, wat zich uit in een gebrek aan personeel, een gebrek aan vorming voor het

personeel, overbevolking en beperkingen in de plaats beschikbaar voor zorg, juridische bijstand en socialisatie, gebrek aan informatie. (Aida Report Italy (April 2014) pg. 48).

(10) Gebrekkige detentieomstandigheden gekenmerkt door gebrek aan warm water, hygiëne, gevangentoestanden waar asielzoekers worden opgesloten in cellen, gebrek aan psychologische verzorging, gebrek aan privacy (UN Human Rights Council, Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum : Mission to Italy, 30 April 2013, A/HRC/23/46/Add.3, available at: <http://www.refworld.org/docid/51a745b94.html> [accessed 8 April 2014], pg. 15-16).

(11) De problemen aangaande opvang en integratie in Italië beslaan zowel een algemeen gebrek aan capaciteit en een ondermaatse kwaliteit van de accommodatie. Voorafgaand aan de registratie als asielzoeker moeten de asielzoekers zelf hun voedsel en onderdak vinden. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 17)

(12) Aangezien elke dag nieuwe gedublineerden terugkeren zonder dat er voldoende capaciteit is heerst er een problematische situatie waaraan niet langer wordt voldaan door hotelkamers te boeken gelet op de financiële situatie (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 23).

(13) Het gebrek aan werkmogelijkheden in combinatie met het gebrek aan sociaal welzijn maakt het extreem moeilijk voor asielzoekers om een woonplaats te vinden. Gelet op het beperkt aantal plaatsen in daklozencentra, waar asielzoekers moeten concurreren met dakloze Italianen en andere personen, moeten de asielzoekers zelf onderdak vinden, waardoor ze in de slechtste omstandigheden moeten leven waardoor kraken een gewoonte geworden is. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 30-31).

2.2. Ook de pers kaart de inadequate opvangsomstandigheden in Italië aan (zie in dat verband <http://www.swissinfo.ch/fre/l-italie--du-nord-au-sud--tente-de-faire-face-au-flux-de-migrants/41383996>; http://www.rtbf.be/info/monde/detail_la-nouvelle-vague-d-arrivee-de-migrants-fait-monter-la-tension-en-italie?id=8956032; http://www.lexpress.fr/actualite/monde/europe/nauffrage-de-migrants-en-mediterranee-l-italie-aux-avant-postes_1672773.html#; <http://fr.euronews.com/2015/04/18/italie-les-vagues-de-migrants-testent-les-limites-du-systeme-d-accueil>; <http://www.assembly.coe.int/nw/xml/News/News-View-FR.asp?newsid=5512&lang=1&cat=15>)

2.3. In oktober 2015 werden de situatie van inadequate en slechte opvangsomstandigheden voor asielzoekers nogmaals bevestigd (<http://www.ecre.org/component/content/article/70-weekly-bulletin-articles/1243-italy-must-improve-reception-and-protection-for-asylum-seekers-particularly-for-children.html>).

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij een alleenstaande Somalische man is en geeft zij in de vorm van een beknopte opsomming aan waaraan zij in geval van een verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld:

“(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;

(iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;

(iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaapplek zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie ;

(v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard ;

(vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;

(vii) heel beperkte levensomstandigheden ;

(viii) onmogelijkheid tot sociale integratie ;

(ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg;”

In de eerste plaats dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden overgedragen aan een land waar haar economische positie mogelijk slechter is dan deze in België op

zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah/Verenigd Koninkrijk*, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis* EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein/Nederland en Italië* §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij in Italië zou worden blootgesteld aan dakloosheid, een gebrek aan financiële steun en een inadequate levensstandaard, maakt zij een schending van voormeld artikel 3 dan ook niet aannemelijk. Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat zij ten gevolge van de economische crisis zal worden blootgesteld aan werkloosheid, wijst de Raad erop dat dit niet alleen hypothetisch is, maar bovendien ook niet het gevolg van de bestreden beslissing. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar omstandigheden waarin zij als vluchteling zou terechtkomen, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee reeds vooruitloopt op de uitkomst van haar asielprocedure in Italië, terwijl de bestreden beslissing zich beperkt tot een vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en de bijhorende verwijderingsmaatregel. De uitkomst van de behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse overheden staat op heden niet vast, zodat het betoog van de verzoekende partij wat dit betreft louter speculatief is. Ook waar de verzoekende partij verwijst naar gebrekkige detentieomstandigheden, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een citaat uit een rapport van UNHCR van 30 april 2013, maar geenszins uiteenzet – nog los van de vaststelling dat dit rapport reeds meer dan twee jaar oud is – op grond waarvan zij meent dat zij in detentie zou terechtkomen.

Vervolgens dient erop gewezen te worden dat aan de verzoekende partij in een bijkomend Dublingehoor van 26 oktober 2015 uitdrukkelijk werd gevraagd of zij redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling heeft die haar verzet “om” haar overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, met name Italië, kan verantwoorden. Zij antwoordt slechts dat haar vingerafdrukken in Italië niet werden genomen en dat iedereen daar weg wil. Vervolgens wordt haar gevraagd of Italië een probleem is, waarop zij antwoordt: “Geen probleem”. Ook geeft zij als specifieke reden waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen slechts aan dat zij (in Napels) op een trein stapte en afstapte in België. Op de vraag “Waarom België” antwoordt zij dat zij in het Noordstation van de trein werd gezet door de politie. Op de vraag of het de bedoeling was om asiel in België aan te vragen, antwoordt zij dat het haar om het even was.

De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de motivering in de bestreden beslissing dat “*de betrokkene geen expliciete bezwaren (uite) tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties, maar stelde (...) dat iedereen weg wil uit Italië. We benadrukken dat hij geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren*” niet zou beantwoorden aan hetgeen zij zelf op 26 oktober 2015 verklaarde. Gelet op hetgeen blijkt uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat niet zou zijn ingegaan op de feiten die zij persoonlijk heeft meegemaakt.

Daarnaast wijst de verzoekende partij op haar kwetsbaar profiel, “*niet alleen ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen in Somalië en de traumatiserende reisweg die verzoeker heeft moeten afleggen, maar eveneens gekenmerkt door zijn status als heel jonge alleenstaande asielzoeker en in het bijzonder als ‘gedublineerde’, er dient in dat kader eveneens te worden gewezen op het feit dat verzoeker acht keer bij DVZ is moeten langsgaan alvorens te moeten te horen krijgen dat de Belgische overheid hem naar Italië wil verwijzen en hem daartoe in detentie plaatst, dat deze traumatiserende ervaring en onredelijk lange termijn waarbij verzoeker aan het lijntje werd gehouden het kwetsbaar profiel van verzoeker enkel nog kwetsbaarder maakt*”. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat “*het feit dat verzoeker acht keer bij DVZ is moeten langsgaan alvorens te moeten te horen krijgen dat de Belgische overheid hem naar Italië wil verwijzen en hem daartoe in detentie plaatst*” niet het gevolg is van de bestreden beslissing. Door middel van de bestreden beslissing kreeg de verzoekende partij integendeel precies duidelijkheid omtrent het verdere verloop van haar asielaanvraag. Vervolgens wijst de Raad, en zo ook de gemachtigde in de bestreden beslissing, op het feit dat het EHRM in de

zaak *Tarakhel* stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen, des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid, en dat een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij, los van haar hoedanigheid van asielzoeker, nog een profiel heeft van een bijzonder kwetsbaar persoon. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een meerderjarige alleenstaande man is en dat zij, in voormeld Dublingehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand, verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en geen medicatie te nemen. Slechts voor het eerst in haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij getraumatiseerd te zijn, maar deze bewering wordt geenszins gestaafd. De Raad merkt hierbij nog op dat de verzoekende partij blijkens het administratief dossier voor het eerst gehoord werd op 23 juni 2015 en voor het laatst op 26 oktober 2015, maar dat zij heeft nagelaten enige opmerking aangaande een eventueel trauma te maken. Gelet op haar verklaring dat zij geen gezondheidsproblemen heeft en geen medicatie neemt, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar een aantal passages uit een rapport van de Swiss Refugee Council van oktober 2013 waarin verwezen wordt naar een gebrek aan toegang tot het sociale zekerheidssysteem en aan (toegang tot) gezondheidszorg, niet aannemelijk maakt dat deze vaststellingen in haar geval zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het *"National Country Report. Italy"* van de *Asylum Information Database* (hierna: het AIDA-rapport), up-to-date tot januari 2015 (p. 71-73) dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat asielzoekers het recht en de plicht hebben om zich in te schrijven in het Italiaanse Nationale Gezondheidssysteem. Verder blijkt uit dit rapport dat de toegang tot gezondheidszorg is verzekerd, zowel in theorie als in praktijk. Het Nationale Gezondheidssysteem staat overigens tevens open voor personen die internationale bescherming hebben verkregen.

Ook voor het overige bevat het administratief dossier *prima facie* geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar recente rechtspraak van de Raad, wordt in de eerste plaats erop gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. De verzoekende partij kan ook niet voorhouden dat deze arresten betrekking zouden hebben op meer dan het individuele geval dat eraan ten grondslag lag.

Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de volgende motivering in de bestreden beslissing: *"We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake is in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1995 geboren man is. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen (cfr. bijkomend verhoor d.d. 26.10.2015). We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."* De verzoekende partij maakt *in casu* dan ook niet aannemelijk dat zij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen in Italië (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*).

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing bijzondere aandacht besteed aan het specifieke profiel van de verzoekende partij als *"gedublineerde"*, en dit met betrekking tot zowel de opvang als de asielprocedure.

Wat het eerste aspect betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *"In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het*

kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" tijdelijk huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). De terugkeerders schuiven door naar de reguliere opvang indien mogelijk. Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden.", en waarbij tevens aandacht wordt geschonken aan "de aanhoudende instroom van immigranten in Italië": "Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2)."

Gelet op deze concrete motivering van de bestreden beslissing en tevens gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM met betrekking tot individuele waarborgen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het problematisch zou zijn dat er *in casu* geen uitdrukkelijke garanties van Italië zijn dat zij opvang zal kunnen genieten, dat zij niet verzekerd is van opvang en dat deze opvang bovendien ook zeer beperkt is in de tijd. In dit verband wordt bovendien benadrukt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Waar de verzoekende partij stelt dat niet genoeg is nagegaan of er in haar specifieke geval problemen inzake opvang kunnen bestaan, wijst zij erop dat zij in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend en nog geen opvang heeft kunnen genieten. In het AIDA-rapport van januari 2015 (p. 29) wordt echter uitdrukkelijk gesteld dat een Dublinterugkeerder die niet eerder een asielaanvraag indiende in Italië – zoals *in casu* de verzoekende partij –, een asielaanvraag volgens de gewone asielprocedure zal kunnen indienen, zoals alle asielzoekers. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoekende partij toevoegde dat haar vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd, blijkt uit het geheel van het administratief dossier duidelijk dat het hier een materiële vergissing betreft en dat de gemachtigde het woord "niet" is vergeten. Zo kan gewezen worden op de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar Dublingehoor van 26 oktober 2015 en tevens naar het overnameverzoek van 4 augustus 2015. In dit overnameverzoek, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat het "Eurodac Search Result" negatief was en dat de overname wordt gestoeld op het feit dat de verzoekende partij het Dublin grondgebied via Italië is binnengekomen. In de bestreden beslissing wordt overigens ook geenszins gesteld dat het overnameverzoek zou zijn gestoeld op het feit dat de verzoekende partij in Italië zou geregistreerd zijn, zodat het betoog van de verzoekende partij in dit verband niet dienstig is.

Op het tweede aspect, met name de asielprocedure, gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan de motivering in de bestreden beslissing in dit verband: "Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen

bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag."

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

Zodoende dient, zoals hoger reeds gesteld, in tweede instantie te worden nagegaan of de verzoekende partij met haar betoog aantoot of er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De verzoekende partij voert aan, met verwijzing naar algemene rapporten, dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

Hierbij benadrukt de Raad dat enkel de situatie van asielzoekers in Italië wordt onderzocht. Met betrekking tot de verwijzingen van de verzoekende partij naar de situatie van vluchtelingen in Italië kan verwezen worden naar hetgeen in dit verband hoger werd gesteld.

De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij – op enkele uitzonderingen na – is gesteund op rapporten die dateren van 2013, terwijl de gemachtigde zich in de bestreden beslissing hoofdzakelijk steunt op recentere informatie, met name rapporten die dateren van 2014 en 2015. De meest recente informatie waarnaar de gemachtigde verwijst, de *"Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap"* (hierna: de *"Italian Roadmap"*), dateert van 1 oktober 2015.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing, met verwijzing naar recente rechtspraak van het EHRM van november 2014 (al verwijst de bestreden beslissing verkeerdelijk naar november 2011) en januari 2015, wordt vastgesteld dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM: *"Indien zou worden geopperd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).*

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

Uit het voorgaande blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De vergelijking die de verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift met de M.S.S.-zaak van het EHRM gaat dan ook niet op. In dit verband kan bijkomend nog gewezen worden op het feit dat het EHRM in een arrest van 30 juni 2015 nogmaals bevestigde dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36).

Hoger werd reeds verwezen naar de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de opvang, zowel voor asielzoekers in het algemeen als voor Dublinterugkeerders in het bijzonder. Zoals zal blijken, kan de verzoekende partij met haar betoog echter geen afbreuk doen aan deze motivering.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij blijkens een rapport van de Swiss Refugee Council van 2013 bij terugkeer *"enkele dagen in de luchthaven (zal) verblijven zonder enige accommodatie"*, dient erop gewezen te worden dat in het recentere AIDA-rapport van januari 2015 (p. 31) uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld: *"Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories)."* De Raad wijst er ook nogmaals op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Bovendien kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aangeeft waarom haar huidige raadsman haar desgevallend niet zou kunnen informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval er zich toch problemen zouden voordoen.

Ook door louter te verwijzen naar en te citeren uit oudere rapporten, met name een NOAS-rapport van april 2011, een rapport van UNHCR van april 2013 en het AIDA-rapport van april 2014, en met een loutere opsomming van een aantal links naar krantenartikelen die de inadequate opvangomstandigheden in Italië aankaarten, toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing, die – zoals reeds meermaals is vastgesteld – steunt op zeer recente informatie die dateert van 1 oktober 2015 en op toonaangevende rapporten, die bovendien recenter zijn dan de rapporten waarop de verzoekende partij zich beroept, niet overeind kan blijven. Zo wordt onder meer verwezen naar het AIDA-rapport van januari 2015. Ook de verzoekende partij verwijst naar een passage in het AIDA-rapport van januari 2015 waarin gesteld wordt dat het grote probleem voor Dublinterugkeerders, dat voor alle asielzoekers geldt, betrekking heeft op het opvangsysteem, maar hiermee doet zij geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing, gelet op het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf erkent dat sprake is van een moeilijke situatie, maar vervolgens het volgende aangeeft: *"Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013,*

"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.201 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Waar zij ten slotte verwijst naar een artikel van ECRE van oktober 2015 waarin de situatie van adequate en slechte opvangomstandigheden nogmaals bevestigd wordt, dient te worden vastgesteld dat dit artikel verwijst naar een rapport van de Italiaanse overheid, maar dat de verzoekende partij zich in het geheel niet uitspreekt over de inhoud van dit rapport. Dit rapport is bovendien opgesteld in het Italiaans. Het artikel zelf geeft slechts een beknopt overzicht van de situatie, stelt algemeen dat bezorgdheid bestaat en gaat voor het overige slechts in op de situatie van niet-begeleide minderjarigen. Ook hiermee kan dan ook, mede gelet op hetgeen de gemachtigde met betrekking tot de moeilijke situatie vaststelt, geen afbreuk gedaan worden aan de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing. Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar de toegenomen instroom van asielzoekers, dient nogmaals te worden benadrukt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk is ingegaan op *"de aanhoudende instroom van immigranten in Italië"* en dat de verzoekende partij op deze concrete motivering in het geheel niet ingaat. Ten slotte benadrukt de Raad in dit verband nog, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, dat uit de *"Italian Roadmap"* van 1 oktober 2015 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de globale capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem tussen december 2014 en september 2015 is gestegen van 65 082 naar 98 314 plaatsen.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat had moeten nagegaan worden wat de risico's van een overdracht zijn naar een welbepaald gebied, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij nalaat zelf enig risico verbonden aan een welbepaald gebied naar voren te brengen. Daar waar de verzoekende partij zich tot algemene, voornamelijk gedateerde verwijzingen beperkt, is hoger reeds gebleken dat de gemachtigde wel degelijk (gefundeerd) is ingegaan op mogelijke risico's bij een terugkeer van de verzoekende partij naar Italië.

Uit het bovenstaande blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM (en artikel 4 van het Handvest) heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Italië. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig, willekeurig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De verzoekende partij toont ook niet concreet aan dat de gemachtigde op enig punt een partiële lezing zou hebben gemaakt van de gehanteerde stukken. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde recente bronnen – de meest recente bron dateert van 1 oktober 2015 – heeft gehanteerd in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dat de verzoekende partij geen bronnen aanhaalt waaruit blijkt dat er sprake is van een fundamenteel gewijzigde situatie of dat de bronnen die de gemachtigde hanteerde, gedateerd zijn of worden tegengesproken. Tevens is uit het administratief dossier ook niet gebleken – en de verzoekende partij toont dit, zoals hoger vastgesteld, met haar betoog ook niet aan – dat er ernstige motieven zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij in Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur *prima facie* niet wordt aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE